

Ursul și lupul

Grigore Alexandrescu

Împărăția dobitocească,
Ca și a noastră cea omenească,
Statornicie vecinică n-are:
Toate supuse sânt la schimbare!

Din mână-n mână sceptrul se plimbă.
Cel de ieri mare astăzi e mic;
Leu pe urs bate, urs pe leu schimbă,
Dintr-o întâmplare prea de nimic.

De curând ursu pe leu schimbase,
Și pe domnescul tron înălțat,
Cârma în labe tare-o luase,
Și cu verzi tufe sta-ncoronat.

Dator eu însă sânt a vă spune
Că ursu-acela, măcar că urs,
Dar simtimente avea preabune:
D-al obștei bine era pătruns.

Fiarele toate-ndată ce-aflară
Că le-a dat cerul un stăpân nou,
Să se închine lui alergară,
Una c-o vacă, alta c-un bou.

Lupul în urmă spre tron se duce,
Și după vechiul bun obicei
Măriei-sale plocon îi duce,
Și înainte-i pune doi miei.

Într-o frumoasă precuvântare,
Îi dovedește c-ar fi având
Niște hrisoave arătătoare
Ce-au făcut urșii, zău nu știu când.

C-aste hrisoave, pe piei de oaie
Scrise cu apă, spun lămurit
Cum au mers urșii la o bătaie,
Și câte mure ei au jertfit.

Cu plecăciune apoi i-arată
Cum că din suflet s-a bucurat
De întâmplarea cea minunată,

De-ncoronare când a aflat,

Cum că dorește supus să-i fie,
Că totdeauna el l-a iubit,
Că pentru dânsul vieți o mie
Să le jertfească e mulțumit.

Astfel de vorbe se zic în lume,
Însă drept formă se socotesc;
Căci fieșcine le ia de glume,
Care se uită cât se vorbesc.

Dar ursul crede, se amăgește,
În slujbe pune neamul lupesc:
Cum că prieteni are, gândește,
Care persoana lui o slăvesc.

După o vreme leul se scoală,
Tocmai când urșii mort îl credea,
După o mare și lungă boală,
Vine să-și ceară tronul ce-avea.

Locuitorii se îngroziră;
Veste se duse pân' la palat;
Lupii îndată la lei fugiră;
P-al lor prieten toți l-au lăsat.

Taurii numai, ce niciodată
A-i fi prieteni nu s-au jurat,
Peste cinci sute veniră-ndată,
Pe crai și țară ei au scăpat.

Prea cu lesnire omul se-nșală!
Dar foarte mare face greșală
Cine la vorbe dă crezământ.
Faptele numai ne dovedește
Fieștecine cât prețuiește,
D-avem prieteni și care sânt.